

Arrest

nr. 38 433 van 9 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, Armeens christen te zijn en afkomstig te zijn van Zakho (Noord-Irak). U zou als chauffeur gewerkt hebben voor de gemeente Zakho en tengevolge van uw werk problemen hebben gekregen met terroristen. U zou Irak zijn ontvlucht nadat terroristen u met de dood hadden bedreigd indien u niet met hen zou samenwerken. Op 11 mei 2007 zou u met uw echtgenote, (M.S.D.) (O.V. 6.101.624), en uw twee kinderen Irak hebben verlaten. Op 14 juni 2007 hebt u een eerste asielaanvraag ingediend in België dewelke resulteerde in een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal op 14 april 2008 en dit omwille van het feit dat uw nationaliteitsbewijs vervalst is en er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de terroristen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gevolgd op 2 juli 2008. Op 22 juli 2008 hebt u

een tweede asielaanvraag ingediend. U hebt op die dag als nieuw element een attest van de Iraakse ambassade neergelegd en dit om te bewijzen dat uw nationaliteitsbewijs 'echt' is. Op 13 januari 2009 legt u op de zetel van het Commissariaat-generaal als nieuwe elementen ter staving van deze tweede asielaanvraag drie originele klachten neer ingediend door uw vader bij de politie van Zakho. U beweert dat u al sinds 2007 op de hoogte bent van het gegeven dat uw vader telefonisch bedreigd zou zijn geworden maar dat er op dat moment nog geen officiële aanklacht van was opgemaakt. Ongeveer drie à vier maanden vóór uw interview op het Commissariaat-generaal, dd. 13 januari 2009, zouden deze politionele documenten naar u zijn opgestuurd samen met uw origineel rijbewijs, uw originele identiteitskaart en een bewijs van uw tewerkstelling. Op 18 februari 2009 werd er door het Commissariaat-generaal een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en dit omdat er onder andere geen geloof kon worden gehecht aan de authenticiteit van de door u neergelegde politionele documenten. Op 1 mei 2009 beviel uw echtgenote te Heusden-Zolder van een derde dochter, (S.) genaamd. Op 19 mei 2009 werd er door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest geveld conform met de beslissing van het CGVS. Op 15 juni 2009 diende u een derde asielaanvraag in. U verklaart dat uw ouders intussen naar Avzerouk zijn gegaan omwille van bedreigingen door terroristen. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u de originele identiteitskaarten van uzelf, uw vrouw en kinderen (R.) en (R.) neer.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u in kader van uw derde asielaanvraag uw relaas integraal op dezelfde vervolgingsfeiten zoals aangehaald tijdens uw eerdere asielaanvragen, namelijk vrees voor vervolging door de terroristen (gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2). Deze feiten werden reeds beoordeeld in kader van uw eerdere asielaanvragen en er werd telkens geconcludeerd dat uw problemen met de terroristen ongeloofwaardig zijn waardoor er in verdere lijn ook geen geloof werd gehecht aan de problemen die uw familie in Irak zou hebben ondervonden. Uw bijkomende verklaringen dienen dus gezien te worden tegen de achtergrond van de verklaringen die u aflegde in het kader van uw eerdere aanvragen en de beoordeling daarvan. Het feit dat u als nieuw element de verhuis van uw familie van de stad Zakho naar het dorp Avzerouk aanhaalt omwille van bedreigingen door terroristen, vermag gezien bovenstaande observaties dan ook niet de appreciatie inzake uw dossier in positieve zin om te buigen (gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2).

Tot slot hebben de door u neergelegde documenten, namelijk uw Iraakse identiteitskaart en die van uw echtgenote en dochters (R.) en (R.) (allen uitgegeven op 28/10/2007 te Batel), betrekking op jullie identiteit, een gegeven dat hier op zich niet ter discussie staat.

Rekening houdend met bovenstaande elementen dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Wat betreft subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat er ook in hoofde van uw echtgenote, (M.S.D.) (O.V. 6.101.624), een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 57/6, eerste lid, 1° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Hij stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij in gevaar verkeert in Irak ingevolge zijn politiek verleden en dat van zijn familie. Verzoeker betoogt dat hij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en de bijkomende informatie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aanhaalt.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Verzoeker vervolgt: *“Uit de omschrijving uitgaande van het CGVS blijkt meer dan voldoende dat er ernstig gevaar dreigt voor burgers in de streek van herkomst van verzoeker. De stelling dat er geen informatie of over deze streek of dat de informatie niet voldoende concreet is, kan uiteraard het standpunt van verzoeker niet ontkrachten”*.

2.1.3. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de motiveringsplicht en stelt dat de beslissing van het CGVS inhoudelijk nauwelijks is gemotiveerd terwijl de materiële motiveringsplicht voorschrijft dat de beweegredenen van de weigering duidelijk moeten worden omschreven en relevant moeten zijn. Hij doet gelden dat uit zijn argumenten duidelijk blijkt dat de beslissing ongegrond is en de motivering niet afdoende is om te beslissen tot een weigering.

2.2. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

Het door verzoeker aangehaalde artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verleent aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om aan de vreemdeling die een asielaanvraag heeft ingediend de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 te erkennen of te weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 toe te kennen of weigeren toe te kennen. Hoe de Commissaris-generaal bij het nemen van de in het kader van onderhavig beroep bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dit artikel zou hebben geschonden kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker evenmin onderbouwd.

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de argumenten en bijkomende informatie aangehaald door het CGVS, repliceert verweerder met recht dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de Commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling op voorhand dient te confronteren met de vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en er is geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker laat bovendien na te duiden welke argumenten hij bedoelt en verduidelijkt evenmin wat hij bedoelt met deze 'bijkomende informatie'. Daargelaten dat de Commissaris-generaal in de bestreden motieven aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, nergens bijkomende informatie aanhaalt, had verzoeker daarenboven wel degelijk de mogelijkheid zich hiertegen te verdedigen middels het verzoekschrift in onderhavig beroep. Verzoekers algemene kritiek dat hij niet in staat werd gesteld zich te verdedigen tegen de bestreden motieven, zonder nader te duiden op welke motieven hij doelt en zonder in het verzoekschrift ook maar enige poging te ondernemen om deze motieven in concreto te weerleggen, is niet ernstig.

In casu motiveert de Commissaris-generaal op grond van de stukken van het administratief met recht dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag integraal baseert op dezelfde vervolgingsfeiten zoals aangehaald tijdens zijn eerdere asielaanvragen. Deze feiten werden in het kader van deze eerdere asielaanvragen als ongeloofwaardig beoordeeld, waardoor in verdere lijn evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers familie ingevolge deze feiten zou hebben ondervonden in Irak.

Het feit dat verzoeker als nieuw element verklaart dat zijn ouders zouden zijn verhuisd omwille van zijn ingeroepen problemen vermag niet afbreuk te doen aan de vaststellingen gedaan tijdens verzoekers eerdere asielaanvragen. Het betreft immers een blote bewering die door verzoeker niet wordt gestaafd aan de hand van enig begin van bewijs, en dit ondanks dat hij aangaf in contact te staan met zijn ouders. Verzoeker verklaarde integendeel: *"Ik heb geen nieuwe documenten die te maken hebben met mijn problemen"*, hij gaf aan dat hij geen documenten kan bekomen en stelde niet te weten welke documenten hij nog kan voorleggen (administratief dossier, stuk 6a, nr.36). Daargelaten dat verzoeker niet staft dat zijn ouders zouden zijn verhuisd, dient te worden opgemerkt dat tijdens zijn eerdere asielprocedures werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen problemen. Derhalve kan, zelfs indien zijn ouders daadwerkelijk zouden zijn verhuisd, niet worden aangenomen dat deze verhuis aan deze problemen te wijten zou zijn.

De bestreden beslissing motiveert met recht dat de door verzoeker ter staving van zijn derde asielaanvraag bijgebrachte documenten, meerbepaald zijn identiteitskaart en deze van zijn echtgenote en kinderen, slechts betrekking hebben op hun identiteit, welke op het eerste zicht niet ter discussie staat. Daar deze documenten slechts identiteitsgegevens bevatten vermogen zij niet afbreuk te doen aan de tijdens de eerdere asielaanvragen gedane vaststellingen omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven.

De voorgaande vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekers betoog dat *"Uit de omschrijving uitgaande van het CGVS blijkt meer dan voldoende dat er ernstig gevaar dreigt voor burgers in de streek van herkomst van verzoeker. De stelling dat er geen informatie of over deze streek of dat de informatie niet voldoende concreet is, kan uiteraard het standpunt van verzoeker niet ontkrachten"* betreft een miskennis van de motivering van de bestreden motieven alsmede van de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat voor burgers in Noord-

Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet (administratief dossier, stuk 10: landeninformatie). Verzoeker brengt geen elementen bij die afbreuk zouden kunnen doen aan voormelde informatie. Derhalve toont hij, de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen (zie sub 2.2.1.), niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS